

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 58.

Femte Session.

44de Møde.

Torsdagen den 5te Januar.

(Fortf.)

Indenrigsministeren: Denne Sag hører vistnok nærmest, under min høitagede Collega, Justitsministeren, som ogsaa er tilstede, da den Lov, om hvis Forandring der er Spørgsmaal, er af det Slags, som henhører under hans Virkefreds; men Sagen staaer ogsaa i nøie Forbindelse med min Forretningsfreds, da den Lovforandring, hvorom der er Spørgsmaal, vilde faae en ligesaa stor og indgribende Indflydelse i de Ministerier, der for Tiden ere mig an betroede, som i Justitsministeriet. Jeg har desuden i sin Tid som Medlem af Cancelliet givet Udkastet til den Lov, om hvis Forandring der nu er Spørgsmaal. Jeg har ogsaa ved flere Leiligheder, saavel i de jydske Provindsialstænder, som ogsaa her i Landstinget som Medlem af et Udvalg, der afgav sin Betænkning i forrige Session, yttret mig i denne Sag, og det kunde altsaa være passende, at jeg nu tilkjendegav, hvorledes jeg for nærværende Tid ingensinde finder mig foranlediget til at frasalde den Mening, jeg forhen har havt. Jeg maa iøvrigt bemærke, at, forsaavidt man taler om Frdn. 15de Decbr. 1820 som den Lov, der — eftersom Sagen er fremstillet paa enkelte Steder — skulde have indført Hemmeligholdelsen, saa er det en historisk Urigtighed; thi det forholder sig saaledes, som det ærede Medlem af Udvalget, der udgjør Minoriteten (Andræ), har udtalt, at det er en Forordning af 1785, hvorved det Samme er blevet udtrykkeligt udtalt, som er gientaget ved Frdn. 1820. Naar denne ærede Taler har sagt, at det, der har givet Anledning til den hele Bevægelse, til

den Klage, man fører over Erklæringernes Hemmeligholdelse, er den besynderlige Bestemmelse, at Klagen eller Andragendet skal med Dyrighedens Erklæring leveres forseglet tilbage til Supplicanten, saa maa jeg bemærke, deels at dette allerede ligger i Forordningen 1785, deels at just Forordningen 1820 har gjort det muligt i de fleste Tilfælde at undvige de Besynderligheder, som flyde deraf; thi det er udtrykkeligt tilføjet, at det staaer i vedkommende Dyrigheds Magt, hvor der er særdeles Grunde derfor, istedetfor at levere Ansøgningen tilbage med sin Erklæring, at indsende den umiddelbart til den overordnede Myndighed, og dette er en Bemyndigelse, som vistnok anvendes tyve eller tredive Gange, naar man derimod een enkelt Gang leverer Ansøgningen tilbage. Dette Sidste finder egentlig kun Sted med Hensyn til saadanne Andragender, der ere aldeles courante, saasom Ansøgninger om Bilsesbrev, Ansøgninger om Testamenters Confirmation, hvilket forresten nu er sjældent, og andre deslige. I Sager, hvor der er en meget større Forvikling, er det sjældent, at man kan være tjent med at levere Ansøgningen tilbage til den Paagældende; deels vil Ansøgeren da have det i sin Magt at aabne Seglet og holde Sagen tilbage, hvis han ikke fandt sig tjent med Erklæringen, deels er der mangfoldige Tilfælde, hvori Dyrigheden ikke kan indsende Ansøgningen blot med de Erklæringer, som den kan afgive paa samme, uden først at have indhentet Erklæringer andetstedsfra; hvor Erklæringen af denne eller anden Aarsag ikke kan afgives strax, men der behøves nogen Tid, vilde det medføre mangfoldig Uleilighed, om Ansøgningen skulde leveres den Paagældende tilbage. Der kan, som den ærede Taler har sagt, være noget Stødende i den paabudne Tilbagelevering; men